

ಐವತ್ತೂರನೇ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬರವಣಿಗೆ ಆರಂಭ ಮಾಡಿದೆ. ಮೂವತ್ತು ಪುಸ್ತಕ ಬಂದಾವ. ಮೊದಲನೇ ಸಾಲಿನಿಂದ ಕೊನೇ ಸಾಲಿನವರೆಗೆ ಎಂದೂ ಭಾಷೆ ಬಗ್ಗೆ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಭಾಷೆ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಅಂತಾರಲ್ಲ, ನನಗೆ ಅರ್ಥಾಗವೊಲ್ಲದು. ನಿತ್ಯ ಜೀವನದೊಳಗೆ ಮಂದಿ ಮಾತಾಡೋದು ಕೇಳಿ ನೀವು. ಎಂತೆಂಥ ರೂಪಕ ಬಳಸಾರೆ? ಬದುಕು ಕಂಡರೆ ಸಾಕು, ಭಾಷೆ ತಾನೇ ದುಡೀತದೆ.

ಅಸಹಾಯಕತೆ, ದೌರ್ಬಲ್ಯ, ತಳಮಳ, ಶೋಷಣೆಯ ದನಿ ಅವಾವ. ಆದರೆ, ಇವರಷ್ಟು ಡೇರಾಗಿ ಹೇಳೋಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಹಂಗು ಹೇಳೋ ತಾಕತ್ತು ಬರಬೇಕಾದರೆ ಪರಿಣಾಮ ಎದುರಿಸೋ ಧೈರ್ಯ ಬೇಕು. ನಾನು ಯಂಗಿದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬಟಿಫುಲ್ ಇರಬಹುದು. ಯಾರೂ ಕಿರುಕುಳ ಕೊಟ್ಟಿರಬಹುದು. ನಾನು ಇಂಟಲೆಕ್ಟುವಲ್ ಪರ್ಸನ್ ಲವ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ತಿಳಿಯೋರಿ. ಬಟ್ ಐ ಕಾಂಟ್ ಎಕ್ಸ್ಪ್ರೆಸ್ ಇಟ್. ನನಗೆ ಹತ್ತಿಕೊಳ್ಳು ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಬೈಂಡಿಂಗ್ಸ್ ಅವ.

◆ ಹತ್ತಿಕೊಳ್ಳದವನು ಎಕ್ಸ್ಪ್ರೆಸ್ ಮಾಡಲೇಬೇಕಾದಾಗ ಏನು ಮಾಡ್ತೀರಿ?

ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಗಂಡ-ಮಕ್ಕಳು-ಮನೆ ಅಂತ ಒಂದು ಚೌಕಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಸಾದಾ ಪಿಚ್ಚರ್ ನಾವು. ಯಾರಾದರೂ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಹರಿದ ಹೋಗ್ತೀವಿ. ಅಷ್ಟು ಡೆಲಿಕೇಟ್ ಇರತೇವಿ. ನಮ್ಮ ಡಿಗ್ರಿಟಿ ಆಫ್ ಲೈಫ್ ಹೋಗತದೆ. ಆದರೆ, ಯಾರು ಮುಟ್ಟಿದರೂ ಸೇಫ್ ಆಗಿರೋಕೆ ಸಬ್‌ಕ್ಯಾನ್ಯುಯಸ್ ಕ್ಯಾರಕ್ಟರ್ಸ್ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಡತೀವಿ. ನಮ್ಮ ಸಿಟ್ಟು ಸೆಡವು ಅದರ ತ್ತೂನೇ ಎಕ್ಸ್ಪ್ರೆಸ್ ಮಾಡಿಬಿಡ್ತೀವಿ.

◆ ಬರಹ ಎಂದರೆ ಕಲಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ತಲ್ಲಣಗಳ ಬಿಡುಗಡೆ ಕೂಡ.

ಖಂಡಿತಾ. ಅಸಹಾಯಕತೆ, ದೇಹದ ಹಸಿವು ನಮಗೆ ಕಾಡಲಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ, ಹೌ ಮಚ್ ಎ ಆರ್ ಸ್ಟ್ರಾಂಗ್ ಇನ್‌ಫ್ಲೆಂಟ್ ಆಫ್ ಹಂಗರ್? ಯಾರು ನಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿದರೂ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟಭಾವ ಬರದಂಗೆ ಘನತೆಯ ಬದುಕು ಬದುಕಿವಿ ಅಂದರೆ, ಅದು ಸಣ್ಣ ಮಾತಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ನಾವು ಹೆಲ್ಪಿ ವಿಮೆನ್. ಎಲ್ಲಾ ಹಾರ್ಮೋನ್ಸ್ ಇಂಪ್ರಾಕ್ಟ್ ಮಾಡ್ತಾವ ನಮ್ಮ ಬ್ಯಾಡಿಮ್ಯಾಲ. ಗರ್ಭಕೋಶ ತಗಸೋಕೆ ಹೋದಾಗ, ಡಾಕ್ಟರು, 'ಯಾತ್ರೇ ಮೇಡಂ? ಇಷ್ಟು ಹೆಲ್ಪಿ ಅದೀರಿ, ಮದುವೆ ಯಾಕೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ? ಎಷ್ಟು ಇಫೆಕ್ಟ್ ಆಗ್ತದೆ ಬಾಡಿ ಮ್ಯಾಲ. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಾಗಿದ್ದರೆ ಹಾರ್ಮೋನ್ಸ್ ಸ್ಟೆಕ್ಲಿಂಗ್ ಸರಿಯಾಗತಿತ್ತು' ಅಂದರು. ಏನು ಹೇಳ್ತೀರಿ ಇದಕ್ಕೆ? ನಾವಷ್ಟೇ ಓದಿರಲಿ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಪಡೆದಿರಲಿ, ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಎಮೋಶನಲ್ ಬೈಂಡಿಂಗ್ಸ್ ಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಸಂಗಾತಿ ಬೇಕು-ಅವ ಎಂಥಾವನೇ ಇರವಲ್ಯಾಕೆ. ನಮ್ಮ ಅನುಭವ ಅದೆ. ಉದ್ದೋಉದ್ದೋ ಎಲ್ಲಮ್ಮ ಅನ್ನೋ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದುಬಿಡ್ತು ನಮಗೆ.

◆ ಅಕ್ಕ ಕೂಡ ತನಗೆ ತನ್ನ ದೇಹದ ಭಾವಗಳು ಕಾಡುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ.

ಅಕಿಗೂ ಈ ಹಾರ್ಮೋನಿಯಸ್ ಚೇಂಜ್‌ಗಳು ಕಾಡ್ತಾವ. ಒಂದು ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಸ್ಪಿಡೋಪ್ರೇನಿಕ್.